

Světlo 31/1996

Z obsahu:

Televize a rodina: návod ke správnému sledování

Poselství papeže Jana Pavla II. ke Světovému dni sdělovacích prostředků z roku 1994.

Spoluodpovědnost za víru

Úcta k víře nežádá od nás jenom, abychom ji neporušenou zachovávali, ale abychom se nadto ještě snažili, aby v nás rostla.

Řekli jsme "ano" na kolenou

Jendova smrt naši rodinu postavila před otázku, věříme-li v život věčný, věříme-li Pánu Ježíši, za všech okolností.

Úmysly Apoštolátu modlitby na srpen 1996

Dům postavený na písku

Poselství papeže Jana Pavla II. ke Světovému dni sdělovacích prostředků 1994

Televize a rodina: návod ke správnému sledování

Milí bratři a sestry,

v posledních desetiletích televize stála v čele komunikační revoluce, která hluboce ovlivnila rodinný život. Televize je dnes prvořadým zdrojem zpráv, informací a zábavy pro nesčetné množství rodin. Ovlivňuje jejich postoje a názory, hodnoty a vzory chování.

Televize a rodina, téma mimořádně aktuální

Televize může obohatit rodinný život. Může sblížovat jednotlivé členy rodiny a posilovat jejich solidaritu s dalšími rodinami a se společenstvím v širokém smyslu toho slova. Může zvyšovat nejen jejich všeobecné znalosti, ale také jejich znalosti náboženské tím, že jim zprostředkuje Boží slovo. Může posílit jejich náboženskou identitu a rozvíjet jejich morální a duchovní život.

Televize může rodinný život také poškodit tím, že propaguje ponižující hodnoty a modely chování; šířením pornografie a zobrazováním brutálního násilí; zaváděním kultu morálního relativismu a náboženského skepticismu; šířením překroucených, zmanipulovaných zpráv a informací; produkováním výnosných programů, které probouzejí nejnižší pudy, a oslavováním falešného pohledu na život, který brání vzájemné úctě, spravedlnosti a míru.

I kdyby se proti programu televize jako takovému nedalo nic namítnout, televize stejně může mít na rodinu negativní vliv. Může izolovat členy rodiny v jejich soukromých světech tím, že je zbaví autentických osobních vztahů. Může rozdělit rodinu také skrze odcizení rodičů dětem a dětí rodičům.

Vzhledem k tomu, že morální a duchovní obnova celé lidské rodiny musí být zakořeněna v autentické obnově konkrétních rodin, téma Světového dne sdělovacích prostředků v roce 1994 - "Televize a rodina: návod ke správnému sledování" - je mimořádně aktuální, zejména v souvislosti s Mezinárodním rokem rodiny, ve kterém světové společenství hledá cesty k posílení rodinného života.

Rodina je prvořadým prostředkem pro předávání náboženských a kulturních hodnot, který pomáhá člověku získat jeho vlastní identitu.

V tomto poselství chci především vyzdvihnout odpovědnost rodičů, mužů a žen zaměstnaných v televizních společnostech, veřejných autorit a těch, kteří mají pastorační a vzdělávací povinnost v Církvi. Oni mají v rukou moc udělat z televize stále účinnější médium, které bude nástrojem morální a společenské obnovy, a pomůže rodinám naplnit jejich poslání.

Bůh svěřil rodičům vážnou odpovědnost pomáhat dětem "hledat pravdu od útlého mládí a žít v souladu s pravdou, hledat dobro a prosazovat ho" (Poselství ke Světovému dni míru 1991, No.3). Je proto jejich povinností vést své děti k oceňování "všeho, co je pravdivé, co je čestné, co je spravedlivé, co je nevinné, co je milé, co slouží dobré pověsti" (Fil 4,8).

Rodiče by tedy měli aktivně pomáhat formovat u svých dětí zvyk sledovat televizi způsobem, který vede k hlubokému lidskému, morálnímu a náboženskému rozvoji. Měli by se předem informovat o obsahu pořadů a s ohledem na dobro rodiny se svědomitě rozhodnout, zda je sledovat či nesledovat. Zprávy a kritiky poskytované náboženskými společnostmi a dalšími odpovědnými skupinami, spolu s kvalitními vzdělávacími pořady, mohou být v tomto ohledu prospěšné. Rodiče by také měli se svými dětmi o televizi diskutovat, vést je k samostatnému regulování množství a kvality sledovaného vysílání a ke vnímání a posuzování etické hodnoty jednotlivých pořadů, neboť rodina je "prvořadým prostředkem pro předávání náboženských a kulturních hodnot, který pomáhá člověku získat jeho vlastní identitu" (Poselství ke Světovému dni míru 1994, No.2).

Televizní zaměstnanci - manažeři, producenti a režiséři, scenaristé, novináři, kameramani a techničtí pracovníci - všichni mají vážnou morální odpovědnost za rodiny, které tvoří tak velkou část jejich diváků.

Formování zvyků dětí při sledování televize může někdy znamenat prostě televizi vypnout, protože jsou lepší věci, které by se měly dělat, protože to vyžaduje ohled na ostatní členy rodiny nebo protože neregulované sledování televize může být škodlivé. Rodiče, kteří dělají z dlouhého pravidelného sledování televize jakousi elektronickou chůvu, se vzdávají své role prvořadých vychovatelů svých dětí. Takováto závislost na televizi může ochudit členy rodiny

o příležitosti ke vzájemným kontaktům při konverzaci, společných aktivitách a společné modlitbě. Moudří rodiče jsou si také vědomi, že i dobré programy by měly být doplňovány ostatními zdroji zpráv, zábavy, vzdělání a kultury. Aby bylo garantováno, že televizní společnosti budou zárukou práv rodiny, rodiče by měli vyjadřovat své legitimní požadavky na manažery a producenty. Někdy shledají užitečným spojit se s dalšími rodiči ve sdružení, které bude reprezentovat jejich zájmy ve vztahu k médiím, ke sponzorům a inzerentům a k veřejným autoritám.

Televizní zaměstnanci - manažeři, producenti a režiséři, scenáristé, novináři, kameramani a techničtí pracovníci - všichni mají vážnou morální odpovědnost za rodiny, které tvoří tak velkou část jejich diváků. Ve svém profesionálním i osobním životě by televizní zaměstnanci měli mít vztah k rodině jako k základnímu společenství života, lásky a solidarity ve společnosti.

Vědomí velkého vlivu média, pro které pracují, by je mělo vést k rozhodnému prosazování morálních a duchovních hodnot a měli by se vyhýbat "všemu, co by mohlo poškodit rodinu v její existenci, její stabilitě, její harmonii a v jejím štěstí", včetně "erotiky nebo násilí, obhajoby rozvodu nebo antisociálních postojů mezi mladými lidmi" (Pavel VI., Poselství ke Světovému dni sdělovacích prostředků 1969, No.2).

Od televize je často vyžadováno, aby se zabývala vážnými tématy: lidskou slabostí a hříchem a jejich důsledky pro jednotlivce i pro společnost, chybami společenských institucí, včetně vlády a náboženství, vážnými otázkami o smyslu života. Měla by se těmto tématům věnovat odpovědně - bez senzačnosti a s vážným ohledem na dobro společnosti, stejně jako s důsledným úsilím o pravdivost. "Pravda vás osvobodí," (Jan 8,32) říká Ježíš a všechna pravda má nakonec svůj základ v Bohu, který je také zdrojem naší svobody a tvořivosti.

Ať už jsou televizní kanály veřejné nebo soukromé, představují veřejný prostředek ve službě společnému dobru.

V rámci plnění své společenské odpovědnosti by televizní společnosti měly rozvíjet a zachovávat etické normy, které zahrnují závazek sloužit potřebám rodin a prosazovat hodnoty, na kterých je založen rodinný život. Mediální rady se členy ze společnosti i z nejšířší veřejnosti jsou také vysoce žádoucí cestou, jak dosáhnout toho, aby televize odpovídala potřebám a hodnotám svých diváků.

Ať už jsou televizní kanály veřejné nebo soukromé, představují veřejný prostředek ve službě společnému dobru. Nejsou pouze soukromým nástrojem komerčních zájmů, moci či propagandy ekonomické nebo politické elity; existují, aby sloužily dobru společnosti jako celku.

Rodina jako základní "buňka" společnosti si tedy zaslouží přiměřenou pomoc a ochranu ze strany státních a dalších autorit.

Rodina jako základní "buňka" společnosti si tedy zaslouží přiměřenou pomoc a ochranu ze strany státních a dalších autorit (srv. Poselství ke Světovému dni míru 1994, No.5). To ukazuje na určitou odpovědnost ze strany veřejných autorit, mezi kterými je zahrnuta televize.

Církev si uvědomuje důležitost svobodné výměny myšlenek a informací a podporuje svobodu projevu a tisku (srv. *Gaudium et Spes*, 59). Současně trvá na tom, že musí být chráněno "právo jednotlivců, rodin a samotné společnosti na soukromí, veřejnou slušnost a ochranu základních hodnot" (Papežská rada pro společenskou komunikaci, "Pornografie a násilí v médiích; pastorační směrnice", No.21). Veřejné autority jsou zvány, aby pro programy stanovily a prosadily účelné etické normy, které ožíví lidské a náboženské hodnoty, na nichž je postaven rodinný život, a překonají to, co je špatné. Měly by také podporovat dialog mezi televizními společnostmi a veřejností vytvářením struktur a institucí, které by ho umožňovaly.

Společnosti spojené s církví poskytují rodinám vynikající službu tím, že jim skrze média nabízejí vzdělávání a hodnotné programy a filmy. Tam, kde jsou k tomu dostatečné prostředky, mohou církevní společnosti pomáhat rodinám uváděním, šířením a prosazováním programů orientovaných na rodinu. Biskupské konference a diecéze by měly důsledně zahrnovat "rodinný rozměr" televize do svého pastoračního plánu pro sdělovací prostředky (srv. Papežská rada pro společenskou komunikaci, "Aetatis Novae", 21-23).

Vzhledem k tomu, že profesionálové televizní produkce jsou angažováni v představování určitého pohledu na život před širokým okruhem diváků zahrnujícím děti a mladé lidi, mohou s užitkem čerpat z pastorační služby církve, která jim může pomoci ocenit ty etické a náboženské principy, které dávají plný význam lidskému a rodinnému životu. "Pastorační programy tohoto druhu by měly typicky zahrnovat systematickou formaci, která pomůže těmto mužům a ženám (z nichž mnozí upřímně chtějí poznat a činit to, co je eticky a morálně správné), aby vždy plně integrovali morální normy do své profesionální práce i do svých soukromých životů" (srv. tamtéž, 19).

Rodina založená na manželském svazku je jedinečným společenstvím osob, které Bůh učinil "přirozenou a základní jednotkou společnosti" (Univerzální charta lidských práv, čl. 16,3). Televize a další sdělovací prostředky mají ohromnou moc udržovat a posilovat v rodině toto společenství, stejně jako solidaritu s ostatními rodinami a ducha služby společnosti. Vděčná za příspěvek k tomuto společenství v rodině a mezi rodinami, který televize učinila a stále může činit, církev, která je sama o sobě společenstvím v pravdě a lásce Ježíše Krista, Slova Božího, u příležitosti Světového dne sdělovacích prostředků 1994 povzbuzuje samotné rodiny, média a veřejné autority, aby naplno uskutečnili své vznešené povolání posilovat a podporovat první a nejživější společenství ve společnosti, rodinu.

(Převzato z *l'Osservatore Romano*)

18. neděle v mezidobí - cyklus A

Liturgická čtení

1. čtení Iz 55,1-3

Toto praví Hospodin:

"Nuže, vy všichni, kteří žízníte, pojdte k vodě; i když jste bez peněz, pojdte, zásobte se a jezte bez peněz a zdarma víno a mléko! Proč vydávat peníze za to,

co není chléb, svůj výdělek za to, co nesytí? Slyšte mě a budete hodovat, vychutnávat tučná jídla! Nakloňte ucho své a poďte ke mně! Poslouchejte a naplní vás nový život! Sjednám s vámi věčnou smlouvu na věrných slibech daných Davidovi."

2. čtení Ř9m 8,35.37-39

Bratři!

Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Snad soužení nebo útlak nebo pronásledování nebo hlad nebo bída nebo nebezpečí nebo zabití?

Ale v tom ve všem skvěle vítězíme skrze toho, který nás miluje. A já jsem přesvědčen: ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani moci, ani výška, ani hloubka, a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Evangelium Mt 14,13-21

Když Ježíš uslyšel o smrti Jana Křtitele, odebral se lodí na opuštěné místo, aby byl sám. Jakmile o tom lidé uslyšeli, šli pěšky z města za ním. Když vystoupil a uviděl velký zástup, bylo mu jich líto a uzdravil jejich nemocné.

K večeru k němu přistoupili učedníci a řekli: "Toto místo je opuštěné a už se připozdilo. Rozpusť proto zástupy, ať se rozejdou po vesnicích a koupí si něco k jídlu."

Ale Ježíš jim řekl: "Není třeba, aby odcházeli. Vy jim dejte jíst!"

Odpověděli mu: "Máme tady jenom pět chlebů a dvě ryby."

Ježíš řekl: "Přineste mi je sem."

A rozkázal, aby se lidé posadili na trávě. Potom vzal těch pět chlebů a ty dvě ryby, vzhlédl k nebi a požehnal, lámal chleby a dal učedníkům a učedníci zástupům. Všichni se najedli dosyta a ještě sesbírali plných dvanáct košů zbylých kousků. Těch, kdo jedli, bylo na pět tisíc mužů kromě žen a dětí.

Myšlenka na neděli

Velké agapé

Zamyšlení nad úryvkem Mt 14,13-21

Dejte vy jim jísti

Dnešní třetí čtení ti předkládá jen devět veršů Matoušova evangelia. Přečti je pozorně. Ten text je krátký, a přece ti dává mimořádnou příležitost blíže poznat Ježíšovo Srdce. Zanech všeho a připoj se k těm nesčetným zástupům, kterým není zatěžko ujít značný kus cesty, jen aby Jej našli. Máš se dnes znovu přesvědčit, že vyhledat Ježíše se vždycky vyplatí.

Ježíš nasedl na loď a odejel i se svými učedníky na pusté, osamělé místo. Chce zde v tichosti poděkovat Otci za svého Předchůdce, který oslavil Boha tím, že předešel Božího Syna i svou mučednickou smrtí. Jan je první z té nekonečné řady těch, kteří osvědčí svou věrnost cenou vlastního života. Ta řada ještě stále není uzavřena, může se dokonce stát, že přizve i tebe. Leká tě takové pomyšlení? Nechtěl bys, aby i za tebe děkoval Ježíš svému Otci? Až jej najdeš, pros jej, aby

tvůj strach nahradil radostnou nadějí, aby tě vyzbrojil stejnou věrností jako svého Předchůdce.

Ježíš chtěl dopřát chvíli odpočinku i svým učedníkům. Mají za sebou námahu své první evangelizační cesty. Ale jejich klid trvá jen krátce. Je příliš mnoho těch, kteří potřebují Ježíše. Hledají jej, táhnou za ním s vytrvalou nadějí v celých zástupech. Jen se podívej, jak jich kolem dokola přibývá. Nehledí na námahu, na těžkosti, na zdravotní obtíže. Každý z nich je nějak poznamenán, někdo na těle, někdo na duši, ale všechny je spojuje a pohání jedna víra, kterou můžeš vyčíst z jejich očí: Ten pokrok mi pomůže! Kdyby nedůvěřovali, nebyli by přišli. Kolik ty jsi ušel, abys našel Pána?

Ježíš povstal, aby jim vyšel vstříc. Sestoupil před lety z nebe, aby mohl hojit bídu lidí. Nyní se na ně dívá lidskýma očima a jeho lidské srdce se naplnilo soucitem. Je mu líto všech, i těch, kteří tu nejsou, kteří nikdy nepřijdou, ačkoliv i jim by tak rád ukázal svou milosrdnou lásku. Největší ubožáci jsou ti, kteří ani neznají hloubku své vlastní bídy. Nechceš se vypravit za nimi a přesvědčit je, aby přece jen přišli? Ta šťastná příležitost se už nemusí opakovat. Vidíš na vlastní oči, že není nikoho, koho by Ježíš odmítl. Pospěš si k Němu pro své uzdravení, abys pak svědčil výmluvně svou vlastní zkušeností, jak dobrý je Pán. Jdi a vyprávěj o nepopsatelném štěstí těch, kteří už okusili Ježíšovu slitovnou moc.

Ježíš bez přestání slouží tisícům potřebných a nedbá ani na únavu, ani na čas. Stejně ani ti, kteří přišli za Pánem, nemyslí na návrat a těší se z blízkosti svého dobrodince. V Ježíšově společnosti se čas nepočítá. Ale schyluje se k večeru a učedníci se domnívají, že by Ježíš měl zástup propustit, aby si mohl opatřit stravu, protože v místě, kde se nacházejí, není nic k jídlu. Mistr je jiného názoru: "Proč bych je měl poslat pryč, když mě hledali tak upřímně, že při tom nepomysleli ani na své jídlo? Vy se o ně postarejte!"

Pozoruj jejich rozpaky nad pěti chleby a dvěma rybami. Potřebují ještě nejednu lekci, aby uvěřili, že nic z toho, co jim Pán ukládá, není nemožné. Především tehdy ne, když jde o službu bližním. Když plníš Ježíšovu vůli, neohlížej se na svou nemohoucnost, ale pamatuj na Jeho všemohoucnost. Zázrak je vždy možný, pokud je tomu tak, jak to nyní vidíš na vlastní oči: Ježíš je tím, kdo dobrořečí a láme, učedníci jenom roznášejí. Chceš-li se pokládat za víc než za roznašeče, překážíš zázraku. To může být ta pravá příčina mnoha tvých dosavadních nezdarů.

Až se i ty nasytíš, pomáhej sbírat to, co zbylo z těch pěti chlebů a dvou ryb, a nezapomeň poděkovat Pánu za jeho agapé i za jeho lekci. Přesvědčil ses, že Bůh je milosrdný a milostivý, shovívavý a plný lásky, viděl jsi názorně, že je ke všem dobrotivý a má soucit se všemi svými tvory. Pamatuj, že můžeš v Něho vždy doufat, On ti dá pokrm v pravý čas, otevírá svou ruku a sytí tě s laskavostí¹⁾.

Než budeš odcházet, rozhlédni se ještě jednou po tom místě, které bylo pusté, dokud je nenaplnila dobrota a štědrost Ježíšova Srdce. Až přijdeš domů, přečti si 1. čtení. Nemluví se tu právě o tom, co jsi dnes prožil?

Co tě ještě může odloučit od Kristovy lásky?²⁾

Bratr Amadeus

1) Viz responzoriální žalm 144

2) Viz 2. čtení, Řím 8,35

Spoluzodpovědnost za víru

x...Úcta k víře nežádá od nás jenom, abychom ji neporušenou zachovávali, ale abychom se nadto ještě snažili, aby v nás rostla

Museli bychom se stydět, kdyby naše znalosti v profánních vědách se nedostaly dál, než za školní začátky.

Přesto však klidně bereme na vědomí, když naše náboženské znalosti zůstávají na úrovni dítěte, nebo aspoň na té úrovni, která zdaleka neodpovídá úrovni našich vědomostí profánních. Je možno velmi lehce poznat nebezpečí, které plyne z takové situace: zakrnělá víra je vírou ohroženo. Je nelogické a pochybné nestarat se o své náboženské vzdělání. Na takové počínání nemá věřící v dnešní době právo. Vždyť na všech stranách, v denících, v časopisech, v televizi a rozhlase se stále mluví o náboženských problémech. Bludné názory a nepřesnosti o věcech víry a mravů stále a ze všech stran vnikají do našich uší a do našeho ducha. Jakkpak bychom mohli bez přiměřeného náboženského vzdělání zaujímat nezbytné správné postoje - a to v zájmu vlastním i v zájmu druhých?

Náboženská nevědomost patří k hlavním faktorům, které jsou zodpovědny za odkřesťanštění světa. Laik bez náboženského vzdělání nemůže odporovat příboji, který na něho útočí nespočetnými ideologiemi, názory a morálními postoji.

Dle slov Pia XII. závisí náboženská budoucnost mladé generace od kritické reakce jejího ducha.

Člověk s nedostatečným náboženským rozhledem není schopen správně rozlišovat. Je jako mořský břeh bez vlnolamů a hrází, který je vydán na pospas přívalům vln.

Dejme jen někdy vzdělavcům v řadách věřících otázku: Kolik náboženských knih jste v tomto roce k posílení víry četli? Které křesťanské časopisy nebo noviny čtete, abyste byl stále informován o pravém životě církve? Kolik času jste během svého života věnoval exerciciím, dnům duchovní obnovy a účasti na náboženských přednáškách? Velmi často bychom dostali odpovědi přímo zdrcující.

Jak mohou za takových okolností být křesťané svědky víry, svědky, které potřebuje svět? Jak mohou být tito křesťané "syny světla", sluhové slova Božího, které neznají?

P. John Courtney Murray, americký jezuita a paritus II. vatikánského koncilu říkával často: "Je nebezpečné číst špatné knihy. Je však také velmi nebezpečné nečíst žádné dobré knihy."

Kardinál Suenens: Die Mitverantwortung in der Kirche

Spoluzodpovědnost v církvi

Otto Müller Verlag,

Salzburg 1969

Z kapitoly 9.: Spoluzodpovědnost za víru
přel. F. Maliňák

Bílá kronika

Pro ty, kteří věří v Boha, je vysvětlování zbytečné. Pro ty, kteří v Boha nevěří, není vysvětlování možné.

(Franz Werfel)

K následujícími dopisu:

Je správné zveřejňovat zásahy Boží milosti do lidských životů. Proto následující: Vedl jsem vždy věřící k náročnosti. Musel jsem ji ovšem předžít. Podle Goetha "Bůh a příroda nemilují něžně".

A tak jsem je vždy připravoval na tvrdost života - v duchu evangelia. Brali je vážně.

Kristus se nepodbízí, má co nabídnout. A jeho hlasatelé a sluhové nemají právo jednat jinak.

A tak také přijali ve farnosti první ránu: zemřela Jitka, matka dvou dětí. (To už jsem působil jinde.)

Po ní Pavel, otec tří kluků. (Ptal jsem se s bolestí: Pane, proč? Bylo mi snad dáno pochopit, že Pán si vybírá tam, kde ho neodmítnou.) Pohřeb byl před Vánocemi. Žena i děti a všichni příbuzní i farnost přijali bolest opravdu křesťansky.

Pak přišla třetí zpráva: Liduška, matka tří děvčátek. Pohřeb 18.12. Účastnil se i P. Zvěřina, přítel této rodiny...

Loni před Vánocemi mi volal otec dívky, kterou si měl vzít Honzík (o němž je řeč v dopise.) Zahynul... Byl z rodiny o devíti dětech. Nejstarší. Na kondolenci mi maminka Lída odpověděla. Její dopis jsem přečetl při nedělním kázání. Někteří lidé mě vybízeli, abych jej zveřejnil. Poprosil jsem Lídu o svolení. Dostal jsem je, a tak teprve nyní jej dávám k dispozici.

Adresa rodiny je k dostání v redakci.

P. Jordán Vinklárek, OP

Řekli jsme "ano" na kolenou

MUDr. Jan Glac zahynul při autonehodě cestou k KV do Prahy, tři měsíce po promoci.

Dopis matky

"Ta Jendova smrt naši rodinu postavila před otázku, věříme-li v život věčný, věříme-li Pánu Ježíši za všech okolností.

My jsme s Honzou to "ano" řekli na kolenou, hned po přečtení telegramu. Nevíme, proč se to stalo teď a právě jemu, ale věříme, že Pán Bůh chce nám i všem lidem to nejlepší.

Snažili jsme se do té poslední služby Jendovi zapojit i Aničku, jeho děvče, které si měl brát. Prožili jsme spolu ty přípravy na pohřeb, nechtěli jsme se vyhnout bolesti!

Při tom jsem se o Jendovi dověděla tolik pěkných věcí a tím vlastně i o Aničce a jejich vztahu.

Nepocituji strach o Jendovu duši, spíš vnímám takový jemný vzkaz od něj, abych líp vychovávala ty mladší děti, abych byla jemnější a ohleduplnější k lidem, zvláště k nejbližším.

Když se na hřbitově rozcházeli lidé, stála jsem u nezasypaného hrobu a necítila bolest nebo lítost, ale velikou vděčnost za těch 25 let Jendova života. Za to, že jeho tělo tenkrát Bůh vložil do mého, že jsem mohla být matkou, že mě měl Jenda rád a svým chováním ke mně mi to uměl říci ještě tři dny před smrtí.

A tu vděčnost Pánu Bohu i tomu chlapci pocítím, když si ty poslední dny něčím připomenu.

Ing. J. a L.G.

1. Úvaha k článku Kruhová obrana (Světlo č. 20/96)

Potřebujeme vroucnost nebo křesťanskou opravdovost?

Lidské potřeby jsou důležitým motivačním faktorem lidského jednání. Kromě základních biologických potřeb jsou to lidské potřeby vyššího druhu, tzv. sociální, které se u člověka rozvíjejí pod vlivem sociálního prostředí. Velkou roli zde sehrávají první léta lidského života a dynamika vztahu matka - dítě. Není-li tento vztah harmonický, může to vést až k narušení osobnosti. Zkušenosti z tohoto prvního období lidského života mají významný vliv na to, jaký obraz o Bohu se může u jedince utvářet.

Sociální potřeby výrazně motivují nejrůznější lidské aktivity

člověka a sehrávají svou roli i v jeho náboženském životě. Materialističtí filozofové pokládají náboženství za prostředek uspokojování těch potřeb, které nemohou být u jedince jinak uspokojeny. Náboženské představy jsou podle nich projekcí nedosažitelných a neuskutečnitelných ideálů do vymyšlených božstev. Náboženství je pro ně něco jako náhražka, výplň za to, co dosud nedospělo, nedorostlo. Kdo už vospěl a dorostl, náhražku nepotřebuje. (Takoví filozofové by např. rozuměli velmi dobře tvrzení, že Moravané ještě potřebují "náboženskou vroucnost", zatímco v Čechách už vroucnost vypadá podivně a mají zde jiné starosti.)

My však ze mluvíme nikoliv o vymyšleném, ale o skutečném osobním Bohu. Člověk je sice schopen poznat svým rozumem osobního Boha jako počátek a cíl všech věcí¹⁾, ale o tom, jaký vztah zaujímá Bůh k člověku a jak má člověk na tento vztah odpovídat, jsme poznali ze zjevení, kterým nám Bůh vyjevil své tajemství a svůj dobrotivý plán²⁾. Tak jsme se dověděli, že jsme stvořeni, abychom měli hluboké životní spojení s Bohem³⁾. Toto zjevené křesťanské náboženství odpovídá plně duševním potřebám člověka, neboť je v dokonalém souladu s koncepcí člověka a jeho vztahů k Bohu, lidem i světu, tak jak vycházejí ze záměru Stvořitele.

Jaký je tedy vztah, který Bůh chce vytvořit mezi sebou a člověkem? Své dominantní postavení Tvůrce vůči tvorů přetvořil ze své ryzí lásky na vztah Otec - dítě. Tento pojem Otec musíme chápat nikoliv jako strohý příbuzenský vztah, nýbrž spíše jako nejdokonalejší myslitelnou symbiózu nejdokonalejší otcovské i

mateřské lásky a starostlivosti. Tento vztah není ani fikce, ani náhradní snění, nýbrž realita zřejmá ze Zjevení i ze zkušenosti a svědectví světců⁴). Není to tedy vztah vymyšlený nebo vytvořený člověkem. Tento vztah je objektivní realita, ve které může člověk najít pravý zdroj dokonalého uspokojení, jestliže ji poznává a díky Boží milosti uvědoměle přijímá tak, že ji hluboce prožívá.

Žádný vývoj společnosti, žádný pokrok lidského ducha, jeho vědy, kultury, ekonomiky nemění vůbec nic na základním ontologickém vztahu Bůh - člověk, Tvůrce - tvor, Otec - dítě.

Nezměnil na tom nic ani 2. vatikánský koncil, naopak, znovu připomíná a zdůrazňuje právě tuto skutečnost. Pokud se člověk domnívá, že v souvislosti s dosaženým pokrokem se mění i jeho základní vztah k Bohu, že musí opustit postavení dítěte a zaujmout vůči Bohu vztah "dospělosti", pak toto přesvědčení není totožné s tím, co Bůh ve své dobrotivé lásce zjevil, ale je to jen vlastní duchovní produkt člověka, který sice může operovat s pojmy převzatými z Božího zjevení, ale ve skutečnosti s nimi posloužil pouze jako se stavebním materiálem, přičemž si i tyto původně božské prvky nejednou neprávem přivlastňuje.

Člověk svým rozvojem a zráním nesměřuje od tohoto vztahu a stavu dětství v Bohu, nýbrž právě do tohoto vztahu a stavu. Ti, kteří se domnívají, že vzhledem k Bohu postavení dítěte již odrostli, jsou ve skutečnosti ve stádiu, že naopak k pochopení tohoto jedině možného vztahu k Bohu ve svém duchovním životě ještě nedorostli.

Nejednou právě bystré a pronikavé rozumové poznání se může stát překážkou k vidění a chápání toho nejpodstatnějšího. Dochází k paradoxní situaci, že prostý a třeba nevzdělaný člověk může chápat lépe a více než některý teolog s několika tituly. Jak říká O. Březina "den světlem zatemňuje dálky, noc temnem odhaluje výšky". Jedinec, který má dojem, že se jako orel vznáší k nejvyšším výšinám poznání, těžko se smířuje s tím, že je a zůstává vzhledem k Bohu dítětem. Zdá se, že Ježíš výslovně preferuje právě ty maličké prostáčky, kteří jsou schopni a ochotni přijímat jeho božské paradoxy, zatímco moudrým a chytrým to zůstává skryto⁵).

Jsou to právě malé duše, které přijímají jako samozřejmost, že čím samozřejmější je vědomě vlastní malosti a nicotnosti, tím větší je úžas nad nepochopitelnou Boží velkomyslností, která toto nic přijímá za své dítě, a tím úchvatnější je pak vědomí vlastní důstojnosti, protože ta se nezakládá na výstavbě vlastního sebevědomého hodnocení, ale na nesmírné hodnotě, kterou svému tvorovi přikládá sám Tvůrce. Emocionálně zralý člověk nemůže skutečnost Boží velkodušné lásky, doložené životem, učením a smrtí Ježíše Krista reflektovat bez pocitu hlubokého dojetí, vděčnosti, radosti a aktivizující ochoty zachovat se i za cenu krajních obětí v souladu se vznešeným postavením, do kterého Otec své děti bez jeho zásluhy pozvedá. Je to stav opravdové pokory, jakožto přijaté pravdy, ze které pramení bezvýhradná víra, bezmezná důvěra a všeobětující láska. Je to stav, který skutečně obdivuhodně odpovídá onomu obrazu ideálního vstupního vztahu matky a dítěte, které u maminky prožívá nejblazenější

pocit důvěry, bezpečí, něhy a laskavé péče a ze své strany úplné splynutí a oddanost. Lze jen s úžasem obdivovat Boží úmysl, který spojuje tak podivuhodně přirozený řád s nadpřirozeným darem života v Bohu.

Nazveme-li prožívání této duchovní reality vroucností a z toho vyplývající duchovní aktivitu horlivostí, pak tato vroucnost a horlivost není něčím fakultativním, nějakou nadstavbou, přívazkem, přechodným vývojovým stádiem, které bude později nahrazeno věčným a racionálním postojem, nýbrž je to Bohem chtěná duchovní realita, která patří k opravdovosti vztahu mezi Bohem jakožto skutečným Otcem a člověkem jakožto skutečným jeho dítětem.

Pochopení a přijetí tohoto vztahu není podmíněno vyšším stupněm vzdělání, je to právě ta věc, kterou Otec skryl před moudrými a chytrými a zjevil ji maličkým, protože tak se mu zalíbilo. Nezbytné je ovšem úplné a pokorné otevření se Boží milosti. Moudrým a chytrým se tato pravda může zdát těžká k přijetí už proto, že jim připadá příliš jednoduchá nebo zjednodušující. Ale tady není řeč o nějaké filozofické teorii či koncepci, tady nejde o žádný produkt lidského myšlení, ale o bezvýhradně přijatou pravdu, kterou zjevil a vlastní smrtí potvrdil sám Bůh, protože tak se mu zalíbilo.

(Dokončení příště)

Lubomír Štula

1)KKC 36; 2)KKC 50; 3)GS 19; 4)Viz např. Mt 5,9; J 1,12; 1 J 3,1; Řím 8,14

5)Viz Mt 11,25

Mariánské oázy ve světě - Polsko

Szamotoły

Szamotoły se nacházejí severozápadně od Poznaně, nad řekou Sázou. Město je střediskem originálního folklóru, kromě krásných kroků, tanců a písní je tu osobité krajkářství, které zde ženy dodnes provozují. Pochází odtud jeden z nejslavnějších polských hudebníků XVI. století Václav ze Šamotoł (1533-1572). Jinou známou postavou ze Šamotoł je slavný kazatel Jan, který byl jedním z prvních ctitelů Neposkvrněného Početí Panny Marie.

K nejcenějším pokladům však patří obraz Šamotołské Paní, Těšitelky zarmoucených, který pochází ze XVII. století. Je umístěn v gotickém farním kostele z XV. století.

Obraz je typu ruských ikon z první poloviny XVII. století. Jeho přítomnost v Polsku je překvapující, neboť je to vlastně kopie Matky Boží Kazaňské. Představuje Matku Boží, která na levé ruce drží Ježíška. Ježíšek však neseď, nýbrž stojí jako malý král a ruku pozvedá k požehnání. Obraz je poměrně malý, tváře obou postav jsou tmavé, šaty mají tmavočervený odstín. Byzantský charakter zdůrazňují velké smutné oči Bohorodičky i vážný vzhled její tváře. Obraz je umístěn v jižní lodi kostela.

Jeho historie je velmi zajímavá. Jeho majitelem byl ruský šlechtic, který se dostal do zajetí knížete Jana Kazimíra. Na královském dvoře pobýval šamotołský starosta Alexander Wolf. Všiml si, že jeden význačný Moskvan s velkou úctou nosí

u sebe ikonu. Pan Wolf se všemožně snažil, aby obraz získal, ale majitel odmítal. Nedlouho nato šlechtic zemřel a jeho žena odkázala obraz Wolfovi, který jí vyjednal propuštění ze zajetí.

Když obraz v dubnu 1665 ronil krvavé slzy, Wolf se velmi polekal. Tři týdny na to, 15. května 1665, přijela biskupská komise. Vyslechla řadu svědků, ověřila si stopy po slzách na obraze, pečlivě jej zabalila, zapečetila a umístila v chrámové pokladnici. Ale i ze zapečetěné schránky dala Paní o sobě vědět a mimořádné zázraky a slzy Matky Boží přitahovaly do Šamotul stále více lidí.

V červnu příštího roku přijela do Šamotul další biskupská komise, která všechno prošetřila a prohlásila obraz za zázračný a dovolila, aby byl vystaven k veřejnému uctívání. Slavnosti se zúčastnilo 11 tis. věřících. Obraz byl umístěn v kostele, množily se pouti i votivní dary. V r. 1668 věnoval král Jan Kazimír pro obraz stříbrné a zlaté šaty s dvěma drahokamy a lampu, která od té doby stále svítí před hlavním oltářem. Když Jan Lecki spolu s Janem Sobieskim táhl k Vídni proti Turkům, vzal šamotulský obraz s sebou. P. Stanislav Papczynski, zpovědník krále Jana III. Sobieského, sloužil před tímto obrazem mši sv. těsně před bitvou s Turky na Kallenberském návrší. Po bitvě se obraz vrátil do Šamotul. Když v r. 1724 povodeň poškodila chrám, prodali votivní dary, aby se získaly prostředky na jeho záchranu. Poutě nikdy neustaly. Existují zápisy o četných poutích, které hledaly pomoc u Šamotulské Těšitelky zarmoucených. Poutě neustaly ani v období "kulturního boje".

V roce 1941 gestapo chrám vyloupilo. Obraz zachránil kostelník Henryk Ciezki, který přesvědčil gestapáka, aby mu jej dal, a přechovával pak obraz u sebe až do konce války.

20. září 1970 byl obraz slavnostně korunován kardinálem Wyszynskim a poznaňským metropolitou Antonínem Baraniakem za účasti četných biskupů a mnoha tisíců věřících.- Poslední týden měsíce srpna se zde slaví tzv. mariánský týden, ve kterém je možno získat poutní plnomocné odpustky, podobně jako 8. prosince a 8. května na svátek sv. Stanislava, patrona chrámu.

-lš-

Úmysl Apoštolátu modlitby na srpen 1996

Úmysl všeobecný:

Ať ti, kteří se vzdálili od církve, naleznou cestu zpět.

Než budeme uvažovat o úmyslu AM na srpen, zamysleme se nejdříve nad otázkami:

- 1) Proč lidé opouštějí církev? Mají k tomu platné důvody?
- 2) Jaký vztah má společenství zaujímat k těm, kteří neprojektují svou víru?
- 3) Kdo z mých blízkých opustil církev? Je mi to jedno anebo mi to leží na srdci?
- 4) Co může udělat společenství pro to, aby se katolíci vrátili k náboženské praxi? Proč?

V knize Jana Pavla II. "Překročit práh naděje" je jedna otázka, která se přímo týká tohoto úmyslu: "Otevřel koncil dveře, aby dnešní lidé mohli do církve vstoupit, anebo otevření dveří vede jednotlivce nebo skupiny k tomu, aby církev opustili?"

Velký počet lidí opustil církve po skončení II. Vatikána. Odešli by z církve, kdyby nebylo tohoto koncilu? Je skutečností, že v četných farnostech, zvl. v Americe a západní Evropě poklesla účast na nedělní mši sv. Některé zprávy uvádějí, že za 31 pokoncilních roků poklesla účast na některých místech o 60-80 %. V Latinské Americe je možné při tomto vývoji počítat se zesíleným úsilím evangelických církví, které tam vyslaly dobře vyškolené misionáře, podporované účinnou technikou a širokou finanční pomocí.

Velkou část odpadů má na svědomí sekularizmus, který všude proniká: dosvědčovaly to zprávy na zvláštním zasedání evropských biskupů na konci r. 1991.

Vedle statistických hodnocení odpadů je třeba vidět též množství otců a matek, kteří již odzvonili umíráčkem svým nadějím, že uvidí své děti jít cestou tak drahou jejich srdci. Jaká bolest se skrývá za nesmělým doznáním ubohé matky: "Je mnoho věcí, které bych ráda ve své rodině změnila, jako např. nedbalost v náboženských povinnostech u toho nebo onoho dítěte; modlím se, aby se vrátili do ovčince, než já odejdu. Prosím vás, modlete se se mnou! Bojím se o ně!"

Tento úmysl leží Sv. otcovi velmi na srdci a zvláště na něj upozornil, když předával P. Kolvenbachovi, generálnímu představenému jezuitů a Apoštolátu modlitby, úmysly AM na r. 1996. Vidí však problém vcelku a ze svého stanoviska. Ostatně ve své poslední knize poznamenává, že: "Situace církve musí být chápána ve své globální perspektivě." Uzavírá: "Od skončení koncilu jsme byli svědky obnovy především kvalitativní... povstala nová náboženská hnutí a rostou!" A přesto že nás tyto odpady skličují, nová vitalita dostatečně svědčí o dobrém zdraví církve. Svátý otec vydal podrobné direktivy pro slavení jubilea roku 2000. Bude nutné zesílit evangelizaci, aby přivedla do "společenství spásy" nové údy, a zároveň podporovat "návrat těch, kteří se od církve vzdálili".

Budeme se muset soustředit na to hlavní. Co to je? - "Proto je evangelizace nejdůležitější a nejnadějnější tehdy, když je soustředěnější na Eucharistii, chléb života! Každý, kdo potřebuje sílu i angažování se v nové evangelizaci s jejími bohatými plody duchovní i sociální obrody, nalezne ji v Ježíši Kristu v Nejsvětější Svátosti" (Jan Pavel II. v prosinci r. 1991 ke členům Papežského komitétu pro Mezinárodní eucharistické kongresy). Chceme-li, aby se nepraktikující katolíci vrátili k církvi a svátostem, je třeba se spolehnout především na milost posvěcující. Nový katechismus ji definuje takto: "Milost posvěcující je stálý dar, trvalá a nadpřirozená dispozice, která zdokonaluje duši tak, aby ji učinila schopnou žít s Bohem a jednat z lásky k němu" (Nr. 2000). Jaká to shoda, že tento paragraf 2000, shodný myšlenkově s návratem do Boží milosti, je číselně shodný s jubileem r. 2000.

Co můžeme dělat? Co máme dělat? - Otec František Xaver Gautrelet, SJ, zakladatel Apoštolátu modlitby, odpověděl na otázku již ve svém prvním výkladu z 3.12.1844. Představoval si veliké množství lidí, shromážděných ve společné modlitbě, která by se stala živou a živelnou silou, podporující apoštolské práce. Modlit se společně! Modlit se bez ustání! Hle, co můžeme a máme přinést jako obětinu za návrat těch, kteří se vzdálili od církve.

Pro Apoštolát modlitby
Frederick J. Power, S.J.
Kanada

Úmysl národní:

Ať smíření a odpuštění mezi křesťany navzájem i mezi křesťany a ostatními lidmi se stále prohlubuje.

"Francouzská katolická církev je v posledních desetiletích vystavena vážné zkoušce. Napětí do ní vnáší na jedné straně progresivisté - jednak stoupenci zemřelého biskupa Marcela Lefebvra, jednak nedávno úřadu zbaveného biskupa Jacquesa Gaillota" (KT 18/95).

Podobně bychom mohli psát o církvi v Německu, Rakousku, Anglii atd. a dokonce i o prvních křesťanských obcích.

"Neboť jsou-li mezi vámi žárlivosti a spory. řekněte sami, zdali nejste dosud tělesní, to je zdali se nechováte až příliš lidsky. Říká-li totiž jeden: "Já držím s Pavlem," druhý zase: "Já s Apollem," nesmýšlíte až příliš po lidsku?" (1 Kor 3,3-4).

A co my, věřící v české církvi? Jak to stojí s námi? Jak? Jasně to ukazuje v KT rubrika Slovo máte vy. Mnozí si KT schovávají. Doporučoval bych vám vyhledat si jako vzorovou ukázkou č. 46 z 13. listopadu 1994 a přečíst si ji.

MUDr. L. Peychl tam píše: "Se smíšenými pocity každý týden pročítám dopisy čtenářů v KT. Jde o možnost názorů na nejrůznější problémy církevního i občanského života. Co však udivuje, je, že až na výjimky mají příspěvky něco společného: karatelský tón, kategorické soudy, zatrpklost, pohoršení, ztrátu humoru, jedním slovem nesnášenlivost". A jiný hlas: "Po přečtení rubriky Slovo máte vy i dopisů z jiných tiskovin se modlím: Bože, odpusť nám také naši přítomnost. Ne našťestí už krvavou, ale netolerantní, obzor zužující, dokonce nenávistnou. Kéž nám Bůh pomáhá, ať neodradíme ty, kteří se rozhlížejí. Jak můžeme milovat své nepřátele, když nesneseme ani jiný postoj. Pater Prokop, který vychovává budoucí kněze, veřejně při mši sv. napadá patera Halíka, pater Kříž nesouhlasí s ekumenismem, pater Pavlas napíše dopis plný jedu proti názorům patera Opatrného, podsouvá mu úmysly, které neprojevil, jeho dopis je plný nepochopení a vyhrožování.

A tak zvaní řadoví věřící? Nedávná téměř kampaň proti MUDr. Příhodovi, až arogantní přístup některých čtenářů k příloze Perspektivy... Vybírám záměrně tyto hlasy, protože je jich bohužel víc než těch moudrých, velkorysých a laskavých... Píšu o tom ne proto, abych otevírala spory na stránkách KT, ale proto, že mě to trápí" (KT 46/94).

To jsme my mezi sebou.

A co my a ti druzí? Svatořečení Jana Sarkandra, Zasvěcení národa, katedrála, návštěvy papeže, baroko a temno, Koniáš, Hus atd.

"Když se premiér Klaus vyjádřil v tisku poněkud nešťastně o přenosu velehradské bohoslužby, promptně (a po mém soudu neméně nešťastně) se ohradili naši biskupové, že církvi nikdo nebude nařizovat, jak se smí modlit. (Dlužno se Klause zastat, že o to se opravdu nepokoušel.) Představitel husitské církve protestoval,

že katolická církev nemá právo mluvit jménem národa a zasvěcovat jej Madoně, když to odporuje teologii jiných církví. (Dlužno se zastat biskupů. že toto na Velehradě opravdu neudělali, jak hned doložili textem příslušného pastýřského listu i textem velehradské modlitby. Patriarcha husitské církve pak vyjádřil politování nad tím, že média jeho list nepoužila korektně.)) Ateisté v tisku i osobních dopisech žádali arcibiskupa, aby je okamžitě zase "odsvětil", čtenáři pravicového listu spílali katolíkům za inkvizici a upálení Jana Husa. Z několika kazatelen se ozvalo hřmění proti premiérovi, zato komunistický tisk ho horlivě chválil. Někteří katolíci se chystali na novou vlnu pronásledování církve státem a "kulturní boj", jiní soukromě kritizovali biskupy, že velehradskou poutí pouze dokázali, že si "pletou staletí" a jsou beznadějně dezorientováni v potřebách moderní doby. Český Kocourkov se rozjel na plné obrátky." (Perspektivy 9/93)

To jsme my a ti druzí. Jak dál?

Nejen papež Jan Pavel II. hovoří o uzdravení ran paměti. To znamená nepřebírat stále své ublížení jako zrnka růžence, ale vzít vážně slova Ježíšova: "Tu přistoupil Petr a zeptal se: 'Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když se proti mně prohřešil? Až sedmkrát?' Ježíš mu odpověděl: "Říkám ti: Ne až sedmkrát, ale až sedmasedmdesátkrát' (Mt 18,21-22).

Musíme si uvědomit, že na druhých nesmíme vidět jen chyby, jak to bohužel pod drobnohledem děláme, nýbrž i to dobré, co dělají, a co bohužel velkoryse přehlízíme.

A musíme jít ještě dál, opět podle Ježíšova pokynu: "Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás" (Jan 15,12). A také "odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům a neuvod' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Amen."

Modlitba

Návrat ztracené ovečky
Milosrdný Otče,
Ty máš větší radost nad
litujícím hříšníkem
než nad devadesáti devíti
spravedlivými,
kteří pokání nepotřebují.
S velkou radostí
posloucháme vyprávění
o ztracené ovečce,
kterou šťastný pastýř
nese na svých ramenou
zpět do ovčince.
A také vyprávění
o drachmě ukládané
za blahopřání sousedek
do pokladnice šťastnou

ženou, která ji opět našla.
A s napětím posloucháme
vyprávění o velké slavnosti
ve tvém domě
vystrojené tvému mladšímu
synu, který byl mrtvý a ožil,
byl ztracen a opět nalezen.
Sv. Augustin
Vyznání 8,3)

Úmysl misijní

Ať v celé církvi ožije vědomí nutnosti hlásat Krista a jeho poselství velkému množství lidí.

Křesťanů je na světě na dvě miliardy, to je zhruba třetina z celkového počtu obyvatel, kterých je 5,4 miliardy.

Více než 60 % lidí žije v Asii. Z toho je však jen 10 % křesťanů, to prakticky znamená, že asi tak jeden ze dvaceti obyvatel Asie slyšel o Ježíši Kristu a 19 o Kristu a jeho poselství nikdy neslyšelo.

Statistiky a grafy vystihují jen přibližně skutečnost. Každé písmeno "m" nebo "o" představuje asi 10 milionů lidí: "m" znamená pokřtěné, "o" ty, kteří o Ježíši neslyšeli. Misijní úmysl vede k modlitbě za křesťany. Mají si uvědomit naléhavost úkolu přinést Krista miliardám lidí, kteří o něm nikdy neslyšeli a z nichž většina žije v Asii.

Křesťan, který se modlí, ví, že je s Kristem blízko těm, za které se modlí. Ví také, že hlásat Krista slovy a nežít jeho poselství je pokrytectví. Toho se musí vyvarovat, má-li nová evangelizace přinést plody, které Kristus a jeho Duch vzbuzují v lidech dobré vůle kdekoliv na světě.

Komentář k Apoštolátu modlitby
připravil A. Holas, SJ

Walter Brandmüller - pokračování

Záruka jednoty a pravdy (3)

Díváme-li se do dějin církve zpětně před 1. vatikánský koncil, zjistíme, že dřívější koncily, především ty, které předcházely tridentský koncil, se sice o tomto tématu vůbec nezmiňují, ale z jejich struktury a z jejich průběhu můžeme zcela zřetelně poznat vliv papežů.

Asi o půl století dříve překonal 5. lateránský koncil r. 1516 definitivně tzv. konciliarismus¹⁾, když již r. 1439 vyhlásil florentský koncil v souvislosti s unií s východní církví: "Současně potvrzujeme, že svatý apoštolský stolec římského biskupa má primát nad celým okrskem zemským a římský biskup je sám jediným nástupcem blaženého knížete apoštolů Petra a pravým zástupcem Kristovým, je hlavou celé církve a otcem a učitelem křesťanů; jemu předal Ježíš Kristus ve svatém Petru plnou moc, aby církve pásal, vedl a řídil..."

Tyto věty jsou obsaženy v unionistické bule *Laetentur coeli*, kterou podepsala i koncilní delegace pravoslavných spolu s byzantským císařem.

Biskupský sbor či těleso má však pravomoc, jen když se chápe spolu s římským biskupem, Petrovým nástupcem, jakožto hlavou sboru. Jako takový je tento sbor spolu se svou hlavou, římským biskupem, a nikdy bez této hlavy, také nositelem nejvyšší a plné pravomoci nad celou církví.

Biskupský sbor vykonává moc nad celou církví slavnostním způsobem na obecném sněmu. O všeobecném sněmu se dá mluvit jen tehdy, je-li Petrovým nástupcem jako takový potvrzen nebo alespoň přijat.

Tím, že je tento sbor složen z mnoha jedinců, vyjadřuje rozmanitost a všeobecnost Božího lidu; tím, že je sdružen pod jednou hlavou, vyjadřuje jednotu Kristova stáde.

(Katechismus katolické církve, čl. 883-885)

S výrazným zdůrazněním papežského učitelského úřadu prohlásil 2. lyonský koncil, kterého se rovněž zúčastnila pravoslavná delegace: "Svatá římská církev má nejvyšší a úplný primát nad celou katolickou církví; je si v pravdě a pokoře vědoma, že tento primát obdržela od Pána ve svatém Petru... jehož je římský biskup nástupcem, a to spolu s plností moci. A jelikož tato moc slouží především k tomu, aby bránila pravdu víry, tak musí být případné sporné otázky, týkající se víry vyřešeny jejím rozhodnutím." Současně se zde zdůrazňuje, že římská církev je nejvyšší soudní instancí, které jsou podřízeny všechny ostatní církve.

Konečně je třeba jmenovat vyznání víry, které formuloval 11. srpna 515 papež Hormisdas a pod kterým se podepsali i klerikové, kteří se vrátili zpět do církve z akaciánského rozkolu. V této formulaci, kterou v r. 519 podepsal jak cařihradský císař, tak patriarcha spolu s více než 200 východních biskupů a která byla potvrzena r. 869 na 4. cařihradském koncilu, se sděluje, že u apoštolského stolce byla vždy uchovávána neporušená pravda katolické víry a ve společenství s ním je třeba hledat plnou a pravou jistotu křesťanského náboženství. Od výroku "Ty jsi Petr a na té skále zbuduji svou církev" není možno ustupovat. Tím byl uznán Řím jako poslední norma pro pravdu víry v církevním společenství.

Ale toto přesvědčení nebylo nijak nové. Již papež Lev Veliký kolem poloviny 4. století použil ve svém vyjádření výslovně klasické pojetí papežsko-petrovské autority, když chtěl zajistit platnost toho, co učil ve věcech víry koncil v Chalkedonu.

Nic z toho se dnes nepopírá. Popírá se však, že tento primát má své kořeny v původní apoštolské víře a v zakladatelské vůli Ježíše Krista.

Otázkou tedy je, zda primát představuje legitimní rozvinutí nebo patologické zbytnění. Prozkoumejme tedy ta nejstarší svědectví týkající se úřadu Petrova nástupce. Musíme se při tom ovšem omezit jen na ta nejdůležitější.

Prvním svědkem je biskup sv. Ireneus z Lyonu, který podstoupil mučednickou smrt kolem roku 202. Jeho peru vděčíme za nedocenitelná svědectví o víře v církvi 2. století, jak je zaznamenal ve své knize *Adversus haereses* (Proti bludným

naukám). Zde se zmiňuje také o Římu. Píše:... s touto církví musí být zajedno vzhledem k její prioritě a plnosti moci všechny ostatní církve, tzn. úplně všichni věřící. V ní je totiž pro všechny věřící střežena apoštolská tradice.

Podnikají se pokusy oslabit sílu výpovědi tohoto jasného svědectví o vedoucí roli a normativním charakteru římské církve.

Tak někteří tvrdí: Ireneus měl na mysli, že musíme hledat apoštolskou tradici u těch církví, které založili apoštolové. K nim patří samozřejmě Řím, ale také Efez, Korint a Antiochie. Na některou z těchto církví je třeba se obracet. Jenomže to je přesně to, co Ireneus neříká. Říká naopak, že je to právě tato římská církev, která je záštitou pravého podání. Ireneus jako lyonský biskup neuvádí Řím jakožto příklad církve, která je mu nejbližší z oněch apoštolských církví, ani proto, že zde působili hned dva apoštolové, Petr a Pavel. I Efez se mohl dovolávat dvou apoštolů, Pavla a Jana, ale nikdy mu nebyla přiznána *potentior principalis*. Jde totiž výlučně o Petra a také o celou církev, neboť již v další větě Ireneus říká, že na Petrova nástupce, papeže Lina, byl přenesen vedoucí úřad církve (*episcopatum administrandae ecclesiae*), a to nikoliv pouze římské církve, nýbrž církve vůbec.

Také se namítá, že Ireneus zde měl na mysli pouze něco jako příkladnou církev pro ostatní církve Západu. Ale takový záměr se nedá nijak prokázat. Máme tedy v tomto úryvku ze spisu *Adversus haereses* svědectví z 2. poloviny 2. století, které hovoří o primátu římské církve tj. římského biskupa.

Totéž si můžeme ověřit na sporu, který vedl efezský biskup Polykrat s římským biskupem Viktorem ohledně termínu slavení Velikonoc v letech 189-199. Zatímco církve asijské provincie přejaly židovský kalendář, slavily ostatní církve Velikonoce v neděli po prvním jarním úplňku, jak je tomu v naší církvi dodnes.

Ze zpráv, které nám zanechal o tomto neobyčejně prudkém sporu ve svých církevních dějinách Eusebius (4. století), vyplývá, že Viktor chtěl asijské církve nejprve volat v této záležitosti k pořádku. Žádal biskupa Polykrata, aby svolal synodu. To se stalo, ale ostatní biskupové stáli za Polykratem a s rozhodností se vzepřeli proti požadavku Říma. Viktor na to odpověděl hrozbou exkomunikace, což opět vyvolalo vlnu kritiky ze strany mnoha biskupů, včetně již jmenovaného lyonského Ireneua. Jakkoli všichni kritizovali Viktorovu přikrost a ráznost a pokoušeli se přimět jej k ústupnosti, nikdo ani v nejmenším nezpochybňoval, že má plnou moc takto postupovat. On také své rozhodnutí v zásadě nezměnil, a tak se prosadila římská praxe, kterou potvrdil nicejský koncil r. 325 a která platí dodnes. (Pokračování příště)

1) Snaha nahradit papežský úřad jakýmsi parlamentem složeným z biskupů a zástupců univerzit.

Dům postavený na písku

Organizátoři hnutí "Kirchenvolksbegehren" zvali na velký sraz všech přátel "reformního hnutí" "Wir sind Kirche" (My jsme církev) v Linci na 16. června. Mělo se na něm diskutovat o dalším postupu a veřejnost měla být více seznámena s

jejich cíli. Jako vnadidlo si pozvali Gaillota, francouzského biskupa, který byl před časem papežem odvolán ze své funkce. Rakouská média, zvláště televize, se předháněla v propagaci tohoto podniku. Výsledek byl více než skrovný: k jednání v různých pracovních skupinách se dostavilo asi 600 lidí, z toho 48 žurnalistů, k velkému "táboru lidu" na největším lineckém náměstí přišlo asi tisíc osob.

Ve stejné době pořádal Linecký kruh kněží "pouť za církev" na poutní místo Pöstlingberg nad Lincem. Asi dva tisíce věřících se shromáždilo k modlitbě růžence a ke mši svaté. Bylo tam mnoho mladých rodin s dětmi a hodně mládeže. Linecký biskup Eichern poslal na obě místa svůj pozdrav s výzvou k zachování jednoty církve. S velkou vděčností a nadšením byl přijat pozdravný dopis papežského nuncia, arcibiskupa Squicciariniho, který se však obrátil (na rozdíl od biskupa Eicherna) jenom na poutníky. Profesor církevních dějin Walter Brandmüller z Augsburgu řekl ve své homilii:

"Když rozebíráme požadavky, které dnes někteří lidé kladou na církev, ve světle katolické pravdy, velmi rychle poznáme, že se pod zdánlivě zbožnými patetickými slovy skrývá postoj, který nechce křesťanskou víru chápat jako uctivé a důvěryplné ANO zjevení Boha v Ježíšovi, jak to učí Církev. Spíše vznikla situace, kterou předpověděl apoštol Pavel svému žáku Timoteovi: "Přijde totiž doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, ale nahromadí si podle vlastních choutek všechny možné učitele, aby tak mohli slyšet, co je příjemně šimrá v uších; pravdě nebudou chtít dopřát sluchu, a vrhnou se na báje." Neznějí dnes pro mnohé lákavě ony požadavky, aby církev byla lidská, pro všechno a pro všechny otevřená a demokratická, bez hierarchického rozlišování? Nešimrají v mnohých uších? Mnozí se ptají: v době, kdy se vyprazdňují kostely, není třeba, aby církev právě proto v zájmu své sebezáchovy odhodila jako balast všecko, čemu dnešní člověk už nerozumí, co ho pohoršuje?"

Takové rady však dávají Církvi ne takoví, kteří to s ní dobře myslí! Takové rady se spíše hodí k tomu, aby způsobily Církvi a tím lidem duchovní škody, zvláště když je dávají ti, co vytvářejí veřejné mínění v politice a kultuře a šíří je mocí masových sdělovacích prostředků.

Ne málo lidí si pak myslí, že je to reforma Církve. Jaký omyl! Když se věřilo, že Církev je možno reformovat přizpůsobením se duchu doby, následovala vždycky ztráta víry a rozkol. Reformou není, když člověk mění posvátné věci a přizpůsobuje si je podle lidských měřítek. K opravdové reformě dochází, když se člověk posvátnými věcmi nechává proměňovat k podobnosti s Kristem.

Nepochybujme o tom: Kdokoliv zvěstuje náboženství, které povstalo z lidského smýšlení, které lichotí lidskému sobectví, které mu slibuje požitky bez pokání na zemi a na konci nebe bez námahy - ten nezvěstuje poselství Ježíše Krista, ten buduje jinou církev, svou vlastní církev - a buduje ji na písku: "Kdo však slyší má slova, ale podle nich nejedná, může se srovnat s pošetilým člověkem, který si dům vystavěl na písku. Přišel déšť, přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a opřela se do zdí domu - a dům se zřítíl s hrozným rachotem" (Mt 7,24-27).

Opravdu je dost příkladů pro takové "církve", které byly budovány ne na skále - na Petrovi, ale vedle - na písku! Podívejme se jen o sto let dozadu. Když slezský kaplan Johannes Ronge opustil celibát a založil na protest proti Římu svou Německou katolickou církev, přidávaly se k ní zástupy na severu, na severozápadu a jihozápadu Německa a Ronge tehdy pateticky volal: "Podařil se veliký tah, pokrok století byl zachráněn. Génie Německa již sahá po vítězném věnci a Řím musí padnout!" Netrvalo však ani dvacet let a přízrak zmizel. Řím nepadl, ale zbytky jeho "církve" se ztratily v bezbožeckém hnutí druhé poloviny století.

Stejný osud mělo rakouské hnutí "Los von Rom" kolem r. 1900. Přes masové výstupy z Církve především v Korutanech a Štýrsku nepřežilo toto protestní hnutí v Rakousku ani první světovou válku.

8. ledna 1920 založili dva katoličtí kněží "Československou církev". Demokratizace církve, odstranění celibátu a odloučení od Říma - to byl její program. V r. 1937 měla skoro milión členů.

Dnes se skládá jen z malých a stále se zmenšujících skupin, ačkoliv už dávno odpovídala všem těm požadavkům, které kladou dnes protestující katolíci - včetně kněžství žen. Stavěná na písku protestu, ducha času a čistě lidských myšlenek neodolala bouřím času, zvláště komunismu.

Církev, jedna, svatá, katolická a apoštolská Církev však - tu zbudoval sám náš Pán Ježíš Kristus a zbudoval ji na skále - na Petrovi. I když Petr byl také jen slabým člověkem: Pán z něho udělal skálu, která nese stavbu Církve, dokud znovu jednou nepříjde Pán. Už dva tisíce let plní Ježíš Kristus svůj slib Petrovi: Moci podsvětí ji nepřemohou! Kolik pronásledování přešlo v těchto dvou tisících let přes Církev, kolik povstání uskutečnili v jejím vlastním domě bludaři a odpadlíci, kolik mocných tohoto světa už věřilo, že ji přemohli, kolik proroků bludu se již vysmálo její víře: Ti všichni zmizeli, mnozí z nich jsou už dávno i zapomenuti. Církev zůstala.

Cit. z Deutsche Tagespost
27.6.96, přel. Josef Vlček

Černošská bajka

Ještěrka a užovka vlezly do jedné chaty. Pán nebyl doma, ale oheň na ohništi hořel. Ještěrka s užovkou se připlazily k ohni, aby se ohřály. A za chvíli se začaly hádat o místo. "Já jsem tu byla dřív," říkala užovka. "Ale já jsem ten oheň uviděla dřív," odpovídala ještěrka. A z hádky byla rvačka. Vedle v chlévě byl kohout, beran a osel. Slyšeli hluk a křik, ale říkali si: "Co je nám do toho? Jen je nechme, však oni zase přestanou." A ještěrka s užovkou se rvaly dál, až rozházely polena a chata počala hořet. Kohout uhořel zaživa. A pán, když se vrátil, ze zlosti zabil berana a upek si ho. Kohout a beran měli odbyto. Nejhuř byl na tom osel: musel nosit kámen a dříví na novou chatu, div z toho nepošel. Nyní litoval, že nebyl moudřejší, ale už bylo pozdě.

Z knihy Dominika Pecky
Starý profesor se hlásí o slovo

Fatima

Měsíční příloha Světla

Českomoravská Fatima - Fatimský apoštolát, Koclířov u Svitav, PSČ 669 11, tel. + fax (0461) 543164, 543166

Proč Koclířov 3.-4.8.1996?

Národnímu prezídiu Fatimského apoštolátu vyplývá ze stanov tohoto mariánského celosvětového hnutí povinnost, alespoň 1 x do roka obeslat (nějak kontaktovat) ty, kteří se v jednotlivých zemích připojili k mariánskému hnutí z Fatimy a připravit duchovní obnovu.

Po tři léta se konala tato duchovní výroční obnova spojená s konferencí členů různých mariánských hnutí ČR v Třebíči.

Fatimský apoštolát byl u nás v ČR ustanoven ihned po tzv. revoluci v roce 1990 na několik měsíců nejprve při farním úřadě ve Šlapanicích u Brna, pod vedením faráře P. Pavla Dokládala. Po ustanovení otce Dokládala do Třebíče zůstalo ve Šlapanicích oblastní centrum a národní centrum pro celou ČR se přestěhovalo do Třebíče. Tam pracovalo při farním a děkanském úřadě a později i při třebíčském vikariátě. Naše mariánské hnutí vyvíjelo poměrně velkou iniciativu v různých oblastech evangelizace a mnozí si oblíbili Třebíč pro zdvořilost a pohostinnost farníků z města a širokého okolí.

Teprve převzetím mariánského duchovně pastoračního střediska v Koclířově u Svitav a následným uvolněním otce Dokládala pro toto středisko, došlo k osamostatnění s sebou nese mnoho problémů a těžkostí, ale je logické a správné, aby pokud je to možné, pracovalo mariánské hnutí samostatně, nezávisle na běžné duchovní správě.

Letos tedy poprvé nové samostatné národní centrum apoštolátu Českomoravská Fatima - Fatimský apoštolát přivítá 3.8.1996 poprvé své členy a příznivce, společně se členy sesterských mariánských hnutí v novém středisku vedle Svitav, v obci Koclířov.

Letošní duchovní obnova proběhne poprvé za přítomnosti diecézního otce biskupa. V hlavním programu - mimo tradiční duchovní otce Pavla Dokládala a jeho bratra Petra, další kněze a aktivisty různých hnutí (mimo jiné i šéfredaktora našeho Světla bratra Vlčka a dr. Štuly) - vystoupí také diecézní spirituál mons. Socha, který nás seznámí s přípravou diecézních synod a s posláním nového pastoračního centra, které v nebývalém rozsahu má být již brzy otevřeno v Hradci Králové, jako středisko evangelizace a inkulturace. Naše mariánské středisko ČMFA má být napojeno na toto centrum a v jednom duchu Panny Marie a sv. Josefa pracovat jako pobočka této nové iniciativy v naší církvi.

Proto také otci biskupovi bude představen nový poradní sbor ČMFA, který si i na základě vámi odeslaných dotazníků zvolí P. Pavel.

Společným tématem konference bude hlavní poslání ČMFA plynoucí z jejich stanov; a to, hledat pravou odpověď nás, katolických křesťanů na tzv. soukromá

mariánská zjevení, tedy formovat a usměřňovat odpovědi víry v Boha a ve vztahu k Matce Boží Panně Marii.

Velmi složitá situace nás nutí, aby každý nacházel sám sebe před Bohem i ve společnosti, a k tomu nám velmi pomáhá postoj Matky církve Panny Marie.

Program konference:

Hlavní část začíná v sobotu 3.8. až v 11,30 hod., přesto doporučujeme zúčastnit se již úvodní mše sv. v 9,30 hod.

První den vyvrcholí pontifikální mší sv. a zasvěcením v 18 hod.

Pro oba dny bude zajištěno vydatné občerstvení ve třech jídelnách, a navíc občerstvení na čtyřech místech celého areálu ČMFA, kde bude konference probíhat. Je pamatováno i na noční odpočinek, na společenský a duchovní noční program podle zájmu účastníků.

Nedělní program zahájíme mší sv. v 9,30 hod. a zakončíme v 16 hod. mší sv. rodin.

Upozornění: Každý člen ČMFA dostal v uplynulých dnech na svou adresu osobní dopis národního presidenta apoštolátu otce Pavla, s pozvánkou i s prosbou o podporu a odeslání vyplněného malého dotazníku zpět na adresu ČMFA v Koclírově. Komu by osobní dopis otce Pavla nepřišel a je členem apoštolátu, napište prosím na naši adresu, abychom měli povinnou evidenci, kterou předáváme letos v září při naší národní pouti do Portugalska - Fatimy v pořádku.

V osobním dopise byla také prosba o podporu. Kdo může, požádejte i někoho z nečlenů, zdali se může připojit k podpoře tohoto díla Panny Marie.

Je patrné, že církev v naší vlasti potřebuje toto mariánské hnutí ČMFA a Panna Maria si nachází své cesty v tomto kraji bývalých Sudet. Není však jednoduché obstát. Potřebujeme skutečně větší podporu z oblasti i jednotlivých členů.

Kéž se tak stane.

Církevní aktuality

Pět nových familiářů Řádu bratří P. Marie Jeruzalémské

V pátek 19. července bylo do Řádu bratří P. Marie Jeruzalémské slavnostně přijato Velmistrem opatem Dr. Arnoldem Wielandem, OT, pět nových familiářů-kněží. Jsou to P. Ant. Andrýsek, P. Václav Divíšek, P. Josef Hub, P. Jindřich Jenáček a P. Jan Železník. Slavnostní bohoslužba a investitura byla sloužena v řádové kapli sv. Kříže v Opavě.

V současnosti má česká ballivia Řádu (Ordo Fratrum Domus Hospitalis Sanctae Mariae in Jerusalem - Řád Německých rytířů) celkem deset familiářů, z toho devět kněží a jednoho laika.

Řád vznikl r. 1190 jako špitální bratrstvo poutníky a raněné křížáky. Posléze byl (r. 1199) schválen papežem Inocencem III. jako rytířský řád po vzoru templářů. Papežská reforma v r. 1829 převedla čistě duchovní s původním názvem a zaměřením. V 70. letech byla řádová pravidla přizpůsobena požadavkům II. vatikánského koncilu.

V duchu řádového hesla UZDRAVOVAT A POMÁHAT se Řád věnuje duchovní péči a aktivitám, které slouží nemocným, tělesně postiženým a chudým. V různých zemích světa působí více než sto řádových kněží a bratří a asi 650 familiářů. Institut milosrdných sester počítá asi 300 sester. Sestry otevřely před několika lety nový klášter v Topolčiankách na Slovensku, kterým jim Řád nově po listopadu 1989 zbudoval.

Pavel Tollner, Fam. OT

Duchovní slavnost v Opavě

Slavnostní bohoslužbou si Milosrdné sestry P. Marie Jeruzalémské v sobotu 20. července připomněly, že uplyne již dvě stě let od narození reformátora řádu a zakladatele a obnovitele jejich řeholní rodiny - P. Petra Rieglera, OT. Životní osudy a dosud málo doceněné zásluhy této nevšední charismatické postavy církve byly vzpomenuy při slavné mši svaté, sloužené Velmistrem Řádu P. Marie opatem Dr. Arnoldem Wielandem, OT, v obnovené kplali sv. Kříže v Opavě.

Dvě z přítomných milosrdných sester, Sr. M. Friedberta Drastíková, OT a Sr. M. Isidera Heidrová, OT, oslavily 65. a 60. výročí svých řeholních slibů. Milé slavnosti se zúčastnilo mnoho hostů z různých evropských zemí.

Služebník Boží Petr Pavel Riedler se narodil 28. června 1796 v jižním Tyrolsku. Působil jako uznávaný profesor teologie v kněžském semináři v Tridentu. Byl znám jako skvělý duchovní vůdce a mimořádně zdatný kazatel. Průkopnický se zabýval exerciční činností mezi kněžími a Bohu zasvěcenými osobami. Jako řádový vizitátor mnohokrát pobýval na Moravě a ve Slezsku. Velkou část své pastorační činnosti věnoval právě milosrdným sestrám, jejichž institut uvedl do života r. 1841. Zemřel v pověsti svatosti na své poslední vizitační cestě v Bolzanu v prosinci 1873.

Pavel Tollner, Fam. OT

Scénka o svatém Cyrilu a Metodějovi

Sourozenci Černí z Prostějova zahráli v neděli 7.7. odpoledne v kapli sv. Jana Sarkandera v Olomouci a večer pak v kostele sv. Petra a Pavla v Prostějově scénku "Slovanští věrozvěsti".

15.063 podpisů

Občanské sdružení Křídla, sdružení pro rodinu a mládež děkuje touto cestou všem, kteří dosud podpořili Manifest důstojnosti lidské bytosti a její svobody, protestující proti zavádění povinné jednotné sexuální výchovy do škol. Ke dni 15.7.1996 byly Petičnímu výboru Parlamentu předány podpisové archy s 15.063 podpisy. Shromažďování podpisů nadále pokračuje!

-imt-

Kardinál Miloslav Vlk se vyjádřil ze své dovolené k současné situaci

Současné diskuse vzniklé kolem podepsání koaliční dohody o restituci určité části církevního majetku mě nutí, abych se k ní vyslovil.

Nechci obhajovat, nač církvev potřebuje majetek, ani zdůrazňovat, že výtěžek ze zamýšlené restituce má činit ročně 50 mil. Kč, což představuje méně než sedminu ročního příspěvku státu na církvev.

V duchu mých předchůdců, kteří se zasazovali za svobodu pro všechny a zvláště v kritických chvílích pozvedali hlas, chci spíše upozornit na nebezpečnou argumentaci oponentů vládní politiky. Narušuje zásady demokracie a je v rozporu s lidskými právy a ústavou, která zaručuje ochranu vlastnických práv. Ten, kdo tvrdí, že církevní majetek, který je v současné době v rukou státu, je majetek s veřejným charakterem, nemluví pravdu, používá demagogické a populistické triky, jakými nás minulý režim ohlupoval 40 let, a brání nápravě komunistických křivd.

Bylo by velmi neblahé a vrhalo by nás znovu zpět, kdyby se naše společnost měla opět nechat strhávat takovými hlasy. Důsledky bychom měli umět ze zkušenosti nedávné minulosti odhadovat.

Chci věřit, že jsme se aspoň trochu naučili myslet a rozlišovat a že se dokážeme oprostít od oslepujících emocí a závisti, kterých by někteří chtěli zneužívat.

18.7.1996

kardinál Miloslav Vlk

Z došlých dopisů

Pozdvižení sociálních demokratů nad církevními restitucemi mne nepřekvapilo, čekal jsem je. Spíše mne udivilo, kolik voličů v tradičně katolických oblastech na Jižní a Severní Moravě jim dalo hlasy na úkor lidové strany, kterou volili dříve. Mnoho známých to vysvětluje článkem brněnského Petra Fialy ve 20. čísle Katolického týdeníku. Vyšel právě "v předvečer parlamentních voleb" a na mnoha místech stavěl ČSL do špatného světla. O "tvrzení, že dnes zbyla jediná křesťanská síla, a to KDU-ČSL" říká, "že tento často opakovaný názor je přece jen trochu zavádějící. Existence křesťanských frakcí a skupin v jiných politických stranách je také velmi významnou věcí..." a tedy "lidovci nejsou zdaleka jedinou politickou stranou, jejíž program je slučitelný s katolickým učením". Pro věřící, kteří si berou KT v kostelích, to mohlo být hlasitou náповědou. (Kolik pak dalo svůj hlas sociální demokracii třeba jen proto, že má ve svém názvu slovo sociální?) Obsah tohoto článku směřoval voliče k volbě jiné strany než lidovecké, a pokud je mi známo, včetně oficiálních míst, to přešli mlčením. "Kdo mlčí, souhlasí", takže se není čemu divit...

M.Š.

Pozn. red.: Domníváme se, že současné vedení lidové strany v osobě jejího předsedy Josefa Luxe představuje vysokou politickou kulturu. Každý občan může denně sledovat ve sdělovacích prostředcích, jak představitelé jednotlivých politických stran jednají, jak smýšlejí a může jednotlivé postoje srovnávat. Postoj sociálních demokratů k otázce restitucí církevního majetku (a nejen k ní) byl znám již dávno před volbami a "nevybarvil" se až po úspěchu ve volbách.

Štafeta bratrství

Staffetta della Fraternita v olomoucké katedrále sv. Václava (pátek 12.7.1996)

Štafeta bratrství je velká sportovně-výchovná akce, kterou pořádá každé dva roky pro své členy sportovní klub mladých cyklistů a atletů - Polisportiva Juventina Bertesina z italského města Vicenna. S pochodní bratrství, symbolem míru a odpuštění, putují mladí z polské Osvětimi až do Assisi, k hrobu sv. Františka. Olomouc je pro jejich akci s velkým počtem účastníků - letos jich bylo přes 200 - etapovým městem, na které se dle slov vedoucích vždy velmi těší. Důstojné a srdečné uvítání v katedrále sv. Václava se slavnostními projevy rektora olomouckého semináře P. M. Kouby, náměstka primátora MěÚ v Olomouci Ing. T. Kvapila bylo obohaceno pěveckým vystoupením PhDr. Borovičky, houslovým triem ZUŠ Žerotín, na varhany hrál RNDr. Z. Štěpánek. Náměstek primátora po krátkém pozdravu všech účastníků řekl:

"V legendě "Svícící plamen" se vypráví o jednom rytíři, který po vítězném křížáckém tažení do Svaté země přísahal, že svíci, kterou zapálí od svatého plamene před Kristovým hrobem, přinese neporušenou do své rodné Florencie. Toto předsevzetí z něho udělalo jiného člověka. Bojovný rytíř se změnil v klidného a pokojného bratra.

Když byl na cestě přepaden lupiči, raději jim dobrovolně vydal všechn svůj majetek, jen aby neuhasili jeho světlo. Do Florencie přijel na starém koni a seděl obráceně, aby svým tělem mohl chránit plamen před větrem. Jen zázrakem se mu podařilo plamen uchovat, takže mohl nakonec zapálit svíce na oltáři dómu ve Florencii.

Milí přátelé! Štafeta bratrství má hluboký symbolický význam. Světlo, které nesete na hrob sv. Františka, ať vás promění v pokojné bratry a sestry. Uchovejte ho ve svých srdcích a neste jej i lidem ve svém okolí. Hodně odvahy, síly a důvěry v Boha! Přeji vám také pěkné chvíle pobytu v našem městě Olomouci a načerpání nových sil!"

Na páteční večer 12. července t.r. budou dlouho vzpomínat jak naši přátelé z Itálie, tak i naši olomoučtí, kteří se zúčastnili v hojném počtu. Radost na obou stranách byla velká, potlesk nebral konce.

-jsbv-

Myšlenky k rozjímání

18. neděle v mezidobí 4.8.

Mt 14,13-21

Nevažme se svou pozorností na chléb, ryby... jídlo. To, co ti lidé potřebovali, dostali od apoštolů díky Ježíši. To trvá i dnes. Objevím-li v tuto chvíli, co dává teď mně Ježíš do ruky pro druhé lidi, co mi ukládá dělat a vybavuje mě k tomu, mohu pocítit nejen odpovědnost, ale i radost a vděčnost.

Pondělí 5.8.

Mt 14,13-21

Jídlo a únava - jak přizemní věci! Ale Ježíš jimi nepohrdá, protože nepohrdá člověkem. Tedy ani mnou.

Úterý 6.8.

Mt 17,1-9

Zážitek podobný zážitku Petra, Jakuba a Jana by měl mít každý věřící křesťan. Ale k tomu patří další věc: je třeba sejít zase do údolí, do obyčejného života, a tam žít z krásy Boží, která nás jednou oslnila.

Středa 7.8.

Mt 15,21-28

To, že Ježíš zachraňuje, není vůbec samozřejmé. A přece ho vidíme, že zachraňuje tam, kde bychom to čekali, i tam, kde to čekat nelze vůbec. Teprve ze spojení té nesamozřejmosti a ochoty vysvítá rozměr Ježíšovy lásky.

Čtvrtek 8.8.

Mt 16,21-23

Je tedy "věcí Božskou" (smýšlením z Boha) utrpení, nebo šťastné minuty překážek? Matoucí otázka! Jít za Ježíšem neznamená ani trpět, ani netrpět (všeobecně), ale naplňovat vůli Otcovu v utrpení i radosti. O tom, co dobrého pro mne i ode mne chce Otec, mohu uvažovat.

Pátek 9.8.

Mt 16,24-26

Tady nejde o utrpeníčka všedního dne. Tady jde o život, a nejen pozemský, ale věčný. Vzít na sebe kříž, tedy svou smrt, to znamená přijmout úděl lidství. Ztratit život pro Ježíše znamená najít věčnost, a to už tady. Mám vyměnit něco, co si držím jako své, za to, co je jeho a co je pro mne. Tato výměna je spásou,. Že stojí na víře, je jasné.

Sobota 10.8.

Žalm 9,10-13

To, co napsal žalmista, nebyla teorie, ale zkušenost. Jaké další řádky mohu k ní připsat... s dílem, chválou, adorací?